

25 ธันวาคม 2012

“ข่าวใหญ่”

ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา...

อิสยาห์ 9:6

ในเดือนธันวาคม ปี 1903 หลังจากความพยายามครั้งแล้วครั้งเล่า พี่น้องตระกูลไรท์ก็ประสบความสำเร็จสามารถทำให้ “เครื่องจักรบิน” ของพวกเขาบินขึ้นเหนือพื้นดินได้ ด้วยความตื่นเต้นพวกเขาได้ส่งโทรเลขไปหาพี่สาวที่ชื่อแคทรินบอกว่า “เราบินได้ 120 ฟุต แล้ว จะกลับบ้านวันคริสต์มาส” แคทรินรีบไปหาบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นและเอาโทรเลขนั้นให้เขาอ่าน บรรณาธิการเหลือบมองและพูดว่า “ดีจัง พวกเขาจะกลับบ้านในวันคริสต์มาส” เขาพลาดข่าวใหญ่ไปเสียแล้วข่าวที่ว่ามนุษย์บินได้!

ทุกวันนี้หลายคนกันเข้าใจผิดเป็นกันเมื่อได้ยินคำว่า คริสต์มาส พวกเขาไม่ได้คิดถึงพระเยซูและการประสูติอย่างอัศจรรย์ของพระองค์ แต่กลับคิดถึง การกลับไปพร้อมหน้ากับครอบครัว การเลี้ยงฉลองการตกแต่งประดับประดา และของขวัญ สำหรับพวกเขาแล้ว คริสต์มาสคือการหวนคิดถึงอดีตและความทรงจำในวัยเด็ก

การเฉลิมฉลองไม่ได้เป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้านั้นคือความหมายทั้งหมดของคริสต์มาสสำหรับทุกคนแล้ว เราก็กำลังพลาดความสำคัญที่แท้จริงไป ความหมายที่แท้จริงของวันพิเศษนี้สามารถสรุปได้จากคำของทูตสวรรค์ที่บอกกับคนเลี้ยงแกะในตอนกลางคืนเมื่อนานมาแล้วว่า “เรานำข่าวดีมายังท่านทั้งหลาย คือความปรีดีซึ่งจะมาถึงคนทั้งปวง เพราะว่าในวันนี้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของท่านทั้งหลายคือพระคริสต์เจ้ามาบังเกิดที่เมืองดาวิด” (ลก.2:10-11) นี่คือน่าข่าวยิ่งของคริสต์มาส

ข้าแต่พระเจ้าขอบพระคุณที่คริสต์มาสเป็นวันที่มีความหมายที่สุดในโลก คือวันที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ เพื่อช่วยเราให้รอด ในพระนามพระเยซูคริสต์เจ้า อาเมน

26 ธันวาคม 2012

“วันไม่ดี”

นี่เป็นวันซึ่งพระเจ้า ได้ทรงสร้าง ให้เราเปรมปรีดีและยินดีในวันนั้น

สดุดี 118:24

นักจิตวิทยาชาวอังกฤษท่านหนึ่งได้คิดค้นสูตรการค้นหาวินาทีที่ดีที่สุดในรอบปี ปัจจัยหนึ่งคือช่วงเวลาหลังคริสต์มาส ที่ความสดใสของเทศกาลได้หมดลงไป แต่สิ่งที่มาแทนคือใบแจ้งหนี้บัตรเครดิต อากาศในฤดูหนาวที่หืดหู่ กลางวันสั้นและการทำสิ่งที่ตั้งใจไว้ตอนปีใหม่ไม่สำเร็จล้วนแต่เป็นส่วนหนึ่งในการคำนวณของ ดร.ท่านนี้ทั้งสิ้น “คาดว่าในปีที่แล้ว วันที่ 24 มกราคมจะเป็นวันที่หืดหู่ที่สุดในรอบปี”

คริสเตียนเองก็ได้รับผลกระทบจากอากาศและความซึมเศร้าหลังเทศกาล แต่เรามีเหตุผลที่สามารถเปลี่ยนทัศนคติของเราในแต่ละวันได้ สดุดี 118 มีเรื่องราวความยากลำบากต่าง ๆ ระบุไว้ซึ่งรวมไปถึงความคับแค้นใจ (ข้อ 5) ความไม่มั่นคงของประเทศ (ข้อ 10) และวินัยฝ่ายวิญญาณ (ข้อ 18) กระนั้นสดุดีบทนี้ยังกล่าวต่อไปว่า “นี่เป็นวันซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้าง ให้เราเปรมปรีดีและยินดีในวันนั้น” (ข้อ 24)

พระธรรมสดุดีเต็มไปด้วยการสรรเสริญความดี และความเมตตาของพระเจ้าท่ามกลางปัญหาแล้วความเจ็บปวด ข้อ 14 ที่กล่าวว่า “พระเจ้าทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า พระเจ้าทรงมาเป็นความรอดของข้าพเจ้า” เปรียบเหมือนการโห่ร้องด้วยชัยชนะ

ถึงแม้สถานการณ์รอบข้างจะติดป้ายในปฏิทินของเราว่า “วันไม่ดี!” แต่เรายังคงขอบพระคุณพระเจ้าผู้สร้างสำหรับของขวัญแห่งชีวิต และรับแต่ละวันไว้ด้วยความชื่นชมยินดี

ฮาเลลูยา สรรเสริญพระเจ้า ที่พระองค์ทรงสร้างทุกวันเป็นวันที่ดี ในพระนามพระเยซูคริสต์เจ้า อามีน

27 ธันวาคม 2012

“ห้องสมุดที่สูญไป”

หลายนั่นก็เกี่ยวแห้ง...แต่พระวาระของพระเจ้าของเราจะยังยืนอยู่เป็นนิรันดร์

อิสยาห์ 40:8

หนังสือหมวดที่ผมชอบอ่านในห้องสมุดท้องถิ่นคือหมวดประวัติศาสตร์ และวารสาร แล้วคุณล่ะ? ลองคิดภาพวาดเขาวันหนึ่ง
คุณไปถึงห้องสมุดแล้วพบว่าบรรดาหนังสือที่คุณชอบได้กลายเป็นเถาถ่านไปหมดแล้ว
นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นหลายศตวรรษก่อนเมื่อไฟไหม้หนังสือหลายพันเล่มในห้องสมุดแห่งหนึ่งในต่างประเทศ
ซึ่งที่นั่นเป็นที่สำหรับการค้นคว้าในสมัยโบราณและแล้ววันหนึ่งในปี 47 ก่อนคริสตกาล จูเลียส ซีซาร์
ได้จุดไฟเผาองเรือของตนเองในอ่าวอเล็กซานเดรียเพื่อไม่ให้มันตกไปอยู่ในมือของศัตรู
ไฟนั้นลามไปถึงตู้ต่อเรือและคลังแสงนาไว้อย่างรวดเร็วในที่สุดก็เผาทำลายหนังสือม้วนอันมีค่าของห้องสมุดไปสี่แสนฉบับ

โคกนาฏกรรมเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าสิ่งที่บันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรนั้นสูญสลายได้ง่ายดายเพียงไรและทำให้การคงอยู่ของพระคัมภีร์นั้นเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์
พระวาระของพระเจ้ารอดพ้นจากการเผาทำลาย การจราจล การปฏิวัติ การทำรัฐประหารและหายนะต่าง ๆ
กระนั้นผู้เชื่อขานก็บอกเราว่าต้นฉบับพระคัมภีร์ยังคงถูกรักษาไว้อย่างถูกต้องผ่านการคัดลอกนับพันปี

พระเจ้าดลใจการเขียนพระคัมภีร์ (2 ทธ.3:16) และได้ทรงสัญญาว่าจะรักษาพระวจนะให้คงอยู่ตลอดทุกศตวรรษ (อสย.40:8)
ครั้งต่อไปที่คุณเปิดอ่านให้คุณใช้เวลาสักครู่ใคร่ครวญคุณค่าของพระคัมภีร์ และขอบคุณพระเจ้าที่ทรงปกป้องพระคัมภีร์ให้ปลอดภัยจนมาถึงมือคุณ

สรรเสริญพระเจ้า สำหรับพระวจนะอันทรงคุณค่า และเป็นโคมส่องเท้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ในพระนามพระเยซูคริสต์เจ้า อาเมน

28 ธันวาคม 2012

“เป็นไทหรือยัง”

...เราไม่ใช่บุตรของหญิงทาสแต่เป็นบุตรของหญิงที่เป็นไท

กาลาเทีย 4:31

คิสซี เป็นลูกสาวของคุณตา คินต์ในเรื่อง 'รูทส์' บทประพันธ์ชิ้นเยี่ยมของเอลค์ ฮาสีย์
เธออยากจะหนีจากการเป็นทาสและมีชีวิตอย่างอิสระอย่างบรรพบุรุษของเธอในแอฟริกา แต่เธอก็ทำไม่ได้ เบลล์ คินต์ แม่ของเธอเป็นนางทาส
และในยุคสมัยของการค้าทาสมันโหดร้ายนั้น การเป็นลูกของนางทาส จึงกำหนดให้เธอต้องเป็นทาสด้วย

สถานะของพ่อแม่ ซึ่งเธอไม่สามารถ ควบคุมได้ เป็นตัวกำหนดชะตากรรมของเธอ

เรื่องนี้ฟังคล้ายกับกาลาเทีย 4:31 ที่เปาโลใช้เรื่องเปรียบเทียบจากพันธสัญญาเดิมเพื่อให้เราเข้าใจการเป็นทาสและการเป็นไท เปาโลใช้เรื่อง ของอับราฮัม นางซารายห์และนางฮาการ์ เพื่ออธิบายความแตกต่างระหว่างบุตรของหญิงทาส (ฮาการ์) และบุตรของหญิงที่เป็นไท (ซารายห์) บุตรของหญิงที่เป็นไทเท่านั้นที่สามารถรับมรดกได้ บุตรของหญิงทาสถูกกำหนดให้เป็นทาส

ประเด็นคือ พวกเราทุกคน ไม่ว่าจะชายหรือหญิง ยิวหรือต่างชาติ ดำหรือขาว รวยหรือจนต่างก็มีส่วนในมรดกของพระเจ้า ทุกคนที่เชื่อรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด “ไม่ใช่บุตรของหญิงทาสแต่เป็นบุตรของหญิงที่เป็นไท” (ข้อ31) เราได้รับการปลดปล่อยจากพันธนาการของพระบัญญัติและได้รับพระคุณของพระองค์แทนมรดกของเราคืออิสรภาพ ซึ่งเป็นเสรีภาพอันสมบูรณ์ในพระคริสต์ พระคุณของพระเจ้าปลดปล่อยคุณให้เป็นไทหรือยัง?

ขอบคุณพระเจ้าที่ทรงโปรดปลดปล่อยให้ข้าพระองค์เป็นไท และเป็นไทอย่างแท้จริง ในพระนามพระเยซูคริสต์เจ้า อาเมน

29 ธันวาคม 2012

“หัวใจของผู้รับใช้”

ฝ่ายผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่เป็นคนที่ชอบการทะเลาะวิวาท แต่ต้องมีใจเมตตาต่อทุกคน เป็นครูที่เหมาะสมและมีความอดทน

2 ทิโมธี 2:24

จอร์จ วอชิงตัน คาร์เวอร์ เป็นนักวิทยาศาสตร์เชื้อสายแอฟริกัน อเมริกัน ผู้พัฒนาผลิตภัณฑ์มากมายที่ทำจากถั่ว เขายังเป็นผู้รับใช้พระเจ้าที่มีใจถ่อม และมักจะฉวยทุกโอกาสพูดคุยกับคนอื่นถึงพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่เขารักและปรนนิบัติ ในทศวรรษที่ 1920 สมาชิกของวายเอ็มซีเอ และคณะกรรมการการความร่วมมือระหว่างเชื้อชาติได้เชิญคาร์เวอร์ไปบรรยายกับนักศึกษาผิวขาวที่มหาวิทยาลัยต่างๆ ทางภาคใต้ เขาได้พูดถึงความมหัศจรรย์ของโลกที่เราอาศัยอยู่ และพูดถึงพระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกและมนุษย์

คาร์เวอร์กล่าวถึงจุดประสงค์ในการไปพูดของเขาว่า “เราต้องการให้นักศึกษาได้พบพระเยซู และให้พระองค์มีส่วนในชีวิตของเขาเหล่านั้น ทุกวัน ทุกชั่วโมง และทุก ๆ ขณะ “ผมอยากให้พวกเขาได้เห็นถึงพระเจ้าผู้สร้างแม้แต่ในสิ่งที่เล็กน้อยที่สุดหรือดูเหมือนไม่สำคัญที่สุดเกี่ยวกับตัวเขา”

คาร์เวอร์ปฏิบัติตามคำของเปาโลที่กล่าวแก่ทิโมธีว่า “ฝ่ายผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่เป็นคนที่ชอบการทะเลาะวิวาท แต่ต้องมีใจเมตตาต่อทุกคน เป็นครูที่เหมาะสมและมีความอดทน ชี้แจงให้ฝ่ายตรงข้ามเข้าใจด้วยความสุภาพว่าพระเจ้าอาจจะทรงโปรดให้เขากลับใจและมาถึงซึ่งความจริง” (2 ทธ.2:24-25) วิธีการดังกล่าวเน้นถึงฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐและคุณลักษณะอันน่าพิงใจของหัวใจอย่างผู้รับใช้ ให้เรามาเลียนแบบคาร์เวอร์กันเถาะ

ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอน้อมนำที่จะรับใช้พระองค์ตามแบบที่พระองค์ทรงสอน ในพระนามพระเยซูคริสต์เจ้า อาเมน

30 ธันวาคม 2012

“แนจริงก็ทำอิกสิ”

...ความหวังของข้าพระองค์อยู่ในกฎหมายของพระองค์ ข้าพระองค์จะปฏิบัติพระธรรมของพระองค์สืบๆ ไปเป็นนิกาล

สดุดี 119:43-44

ผมเคยฟังเรื่องเล่าเกี่ยวกับคริสตจักรเล็กๆ แห่งหนึ่งซึ่งจัดงานคืนสู่เหย้าและมีอดีตสมาชิกของคริสตจักรที่กลายเป็นมหาเศรษฐีคนหนึ่งมาในงานนี้ด้วย ชายดังกล่าวได้เป็นพยานถึงพระพรที่เขาได้รับในช่วงหลายปีที่ผ่านมาโดยโยนไปถึงเหตุการณ์หนึ่งสมัยที่เขายังเป็นเด็ก เขาเล่าว่า เงินดอลลาร์แรกที่หามาได้ตอนยังเป็นเด็กนั้น เขาตั้งใจเก็บมันไว้ตลอดชีวิต แต่เมื่อมีชนนารีที่มาเยี่ยมคริสตจักรคนหนึ่งเทศนาถึงความจำเป็นเร่งด่วนในงานรับใช้ เขาก็เกิดการต่อสู้ในใจว่าจะถวายเงินดังกล่าวดีหรือไม่ “ในที่สุด พระเจ้าก็ชนะ” เขากล่าว แล้วพูดต่ออย่างภาคภูมิใจว่า “ผมเอาเหรียญที่มีค่าที่สุดของผมใส่ในตะกร้าถวาย และผมเชื่อว่าการที่พระเจ้าอวยพระพรผมมากมายถึงเพียงนี้เป็นเพราะผมได้ถวายทั้งหมดที่ผมมีให้กับพระองค์เมื่อตอนผมยังเด็ก” ที่ประชุมรู้สึกประทับใจกับคำพยานดังกล่าวจนกระทั่งหญิงชราคนหนึ่งพูดขึ้นมาว่า “แน่จริงก็ทำอีกสิ!”

เรื่องดังกล่าวบอกเราว่า การบรรลุผลสำเร็จในอดีตไม่ได้เป็นตัววัดความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณในปัจจุบัน สดุดี 119:44 กล่าวว่า “ข้าพระองค์จะปฏิบัติพระธรรมของพระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิจกาล” ผู้เขียนสดุดีตระหนักว่าเขาจำเป็นต้องรักษาความตั้งใจของเขาให้สดใหม่ทุกวัน

ในฐานะคริสเตียน เราไม่สามารถอิงอยู่กับชัยชนะในอดีต เราต้องมอบทั้งหมดให้พระเจ้าเดี๋ยวนี้เพื่อจะไม่มีใครมาทำเราว่า “แน่จริงก็ทำอีกสิ!”

ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะถวายเพื่องานของพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ ตลอดไป ในพระนามพระเยซูคริสต์เจ้า อาเมน

“คำถามที่ดีที่สุด”

ข้าแต่พระเจ้า ผู้ใดจะอาศัยอยู่ในพลับพลาของพระองค์ ผู้ใดจะอยู่บนภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

สดุดี 15:1

มีคนถามมาร์ติน เฟอร์ นักฟิสิกส์ซึ่งได้รับรางวัลโนเบลถึงเรื่องหลังความสำเร็จของเขา เขาตอบว่า “คุณแม่ของผมเองครับ”
“ทุกวันนี้ตอนผมกลับจากโรงเรียนแม่จะถามผมว่า ‘มาร์ตี้’ วันนี้ลูกได้ถามคำถามดี ๆ บ้างหรือเปล่านั้น”

ดาวิดได้ถามคำถามที่ดีที่สุดว่า “ข้าแต่พระเจ้า ผู้ใดจะอาศัยอยู่ในพลับพลาของพระองค์” (สดด.15:1) มีคำอยู่ 2 คำที่ชาวฮีบรูโบราณใช้เพื่อตั้งคำถามว่า “ใคร?” คำแรกมีความหมายคล้ายคลึงกับคำที่เราใช้กัน แต่คำที่ดาวิดใช้ในที่นี่เป็นอีกคำหนึ่งซึ่งมีความหมายว่า “ผู้ที่จะอยู่ใกล้พระเจ้านั้น คือคนเช่นไร”

คำตอบที่ได้อยู่ในรูปของลักษณะนิสัยหลายประการที่บุคคลนั้นพึงมี นั่นก็คือ “ผู้ที่ดำเนินชีวิตอย่างหาที่ติมิได้ และปฏิบัติให้ถูกต้องตามธรรมและ-พูดความจริงจากจิตใจของตน” (ข้อ 2)

การรู้จักความจริงเป็นคนละเรื่องกับการเชื่อฟังพระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะประทับบนภูเขาศักดิ์สิทธิ์พร้อมกับผู้ที่บริสุทธิ์ ซึ่งมีชีวิตตามความจริงที่พวกเขาเชื่อ พระองค์ทรงรักบรรดาชายหญิงที่ “น่าเชื่อถือ”

อย่างไรก็ตาม พระธรรมสดุดีตอนนี้ไม่ได้หมายถึงความบริสุทธิ์ที่ตัวเราพยายามสร้างขึ้นเพราะคิดว่าจะช่วยให้เราผ่านเข้าไปอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ แต่หมายถึงความงดงามแห่งความบริสุทธิ์ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นภายในเรา ขณะที่เราร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ ยิ่งเราเข้าใกล้พระองค์มากขึ้นเท่าไร เราก็ยังเป็นเหมือนพระองค์มากขึ้นเท่านั้น

ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น เหมือนพระองค์มากยิ่งขึ้นๆ ในพระนามพระเยซูคริสต์เจ้า อาเมน

ธรรมชีวิตประจำวันที่ 25-31 ธันวาคม 2012

เขียนโดย องค์การ ก้าวไปสู่ความสว่าง

วันพุธที่ 02 มกราคม 2013 เวลา 00:00 น. -
